

närboende Zambrenegrerna hatade din far. Han inföll med beväpnad hand i hans land och dödade många af hans folk. Din far samlade sin härsmakt, och i en vild strid besegrade han fursten Mongo. Han gaf vika och underkastade sig din fars välde, men i hemlighet tänkte han på hämnd. Han kallade de hvita till sin hjälp, lofvade dem slafvar och guld, och de hvita kommo med stor makt. Förrädiskt öfverfallne blevo vi besegrade. Hela ditt folk måste böja sig i slafveri, och blott med möda undkommo vi, din fader, hans familj och min, döden, eller det ännu svårare ödet, slafveriet. Men under den slagtning, som föregick flykten, räddade din far med egen hand mig och mitt barn ur de hvita djeflarnes slafveri. De hade gripit mig, då jag bar mitt barn på armen, och bortsläpade mig. Förgäfves försvarade jag mig mot det öfverlägsna antalet. Jag dukade under, och mitt förtviflansfulla rop skallade öfver stridsplatsen. Din far hörde det. Han skyndade mig till hjälp, slog de mig omkringande fienderna till marken, uppryckte mig, grep mitt barn och förde oss tillbaka till våra leder. Vi fäktade länge; slutligen måste vi ge vika. Under natten gingo vi till Cuttua-sjön, sammanrafsade de dyrbaraste ägodelarne, de bästa vapnen, alla skatter i guld och ädelstenar, satte oss upp på fågelsnabba hästar, och flydde med hustru och barn i västlig riktning åt den aflägsna hafskusten. Der anlade vi ett nybygge och lefde lugna och dolda. Döden borttog min hustru och mitt barn. Din far uppmanade mig att lemna ho-